

2. místo

O hodným a zlým bratru

Kristýna Levová, 6. třída ZŠ Blovice

Byli dva bratři, jeden dobrý, hodný, druhý zlý a bezbožný. Když jim otec umřel, vzal si zlý statek a dobrého z něho vyhnal; i šel ten dobrák žalovat, ale nic si nevyžaloval. „Eh, milý člověče, na světě není spravedlnosti“, říkali mu lidé. „Ach, opravdu, že je spravedlnost“, říkal vždy ten dobrý, ačkoli se mu bídě vedlo a zlému bratru dobře, a ačkoli málo co dobrého i od jiných lidí užil.

Bratr, ačkoliv nebyl dvakrát bohatý, postavil si malé stavení. Ale na tom stavení byla každý den bída a každý den měl o jeden krejcar míň a míň. Mezitím zlý bohatnul o pět zlatáků každý den víc a víc. Když se jednou hodný bratr vydal za svým bratrem, aby mu půjčil pár krejcarů, tak ho zlý bratr jen vypověděl ze svého panství se slovy: „Sám mám málo, ty si nezasloužíš nic“. Hodný bratr jen se svěšenou hlavou pomalu odkráčel domů. Když se chystal ke spánku, tak uslyšel jakési podivné zvuky z vedlejšího pokoje. V pokoji se nacházela vetchá stařena. Hodný bratr, který měl dobré srdce, nabídl cizí stařeně sklenku kozího mléka. Stařena se jen nevěřicně poohlédla a skřehotavým hlasem poděkovala hodnému bratrovi. Bratr se zvědavě zeptal, jak se tu ocitla. Stařena vykouzila na tváři veliký škleb. Osopila se na něho, a řekla: „Jsem tady celé věky, spíš by se dalo říci, že je to tady moje,“ a ušklíbala se ještě víc. „Jsem chudoba a tvůj blahobyt jsem vystrnadila již před lety,“ řekla chudoba. Bratr se zamyslel a s opovrživým pohledem pravil: „Celé stavení jsem postavil sám, tudíž nikdo předtím zde nemohl žít,“ zamyslel se a dál koukal na stařenu. „Ale kdeže, já jsem nic a ty taky nemáš nic, tudíž vše, co máš, je nic a to nic patří mě! Cokoliv postavíš, to si zaberu, cokoli vyděláš, to zabavím, cokoli zkusíš, to zmařím!“ Zahuhňala chudoba zlomyslně a dál hltala kozí mléko. Hodný bratr najednou pochopil. Za všechnu svou dobrotu získal jen tuhle chudobu. Všichni si zvykli, že pomáhal. Neočekávali, že by někdy odmítl pomoci, brali to jako samozřejmost. Na všechny byl milý, nikdo by si netroufl tvrdit, že by mohl komukoli ublížit, tudíž se ho nikdo nebál a neměl respekt. Kdykoli se pokusil chovat jinak, než se od něj očekávalo, pokaždé ho někdo usadil zpět na své místo a nic nezměnil. Živořil tak, jak ostatní chtěli.

„Vidím, že jsi prozřel,“ řekla chudoba. Položila poloprázdnou sklenku na stůl a vstala. „Promluv se svým bratrem, uvidíš, že tentokrát to bude jinak.“ Stařenka vstala a neslyšně vplula do zdi. Bratr se zděšením koukal na zeď a s vypětím všech sil se zvedl a ulehl do postele.

Na druhý den ráno vstal. Slunce vykukovalo zpoza temných mraků a ledový vítr bičoval vše, co mu přišlo do cesty. Bratr se vydal směrem k rodinnému statku. Každým krokem cítil, jak se jeho odhodlání zvyšuje, jeho vůle sílí a touha, získat to, co mu právem náleží, byla velmi silná. I přišel k bráně. Na nebi se zablýsklo. Zaburácel hrom. On sám ani nemrkl, ale zpoza okna viděl bledou tvář. Tvář staženou strachem a s očima plnými zděšení, upřeného na něj.

Hodný bratr rozrazil dveře a zaburácel: „To jsem já, můj bratře! Pojď ven, promluvíme si jako muž s mužem!“ Prásk! Udeřil blesk do nedalekého stromu, kde si bratři kdysi hráli na houpačkách, co jim tatínek postavil. Zlý bratr, ačkoli v tu chvíli vystrašený jako mokré kotě, hrdinsky vystoupil ven, v ruce připravenou rákosku. Rákosku, která patřila jejich otci a která vždy tvrdě dopadla, jakmile něco rozbili.

Hodný bratr bolestí zasyčel při vzpomínce na ne jeden výprask. „Nedělej hlouposti bratře, zahod' tu rákosku!“ Zvolal dobrý bratr. Zlý bratr měl ovšem v úmyslu jiné plány. Prudce s ní mrsknul, až ostré švihnutí proťalo tajemné ticho před bouří. Vítr ustal, ozval se praskot a jako na povel se zlý bratr rozběhl ke svému hodnému bratru. Nebe rozčísil další záblesk, tentokrát blesk uhodil do stavení a došková střecha byla rázem v plamenech. Další praskot. Dobrý bratr se ohlédl za hlukem, zatím co se zlý otočil na patě a nevěřicně koukal, jak jeho dědictví šírají ohnivé spáry. Prásk! Křup! Další a další nařikání dřeva se ozývalo, v tu chvíli se dobrý bratr všiml stromu z dětství. Strom sténal a nakláněl se na rodinný statek, ale taky na to, co jediné mu v životě zbylo. Na svého bratra. Bez jakéhokoli přemýšlení se rozběhl, strom už se držel jen tak tak. Další křupání, rány, praskot

ohně. Zlý bratr konečně odtrhl oči od statku a vzhlédl. Hořící větve se k němu nebezpečně napřahovaly, zděšením se nemohl ani hnout a jen hleděl smrti do očí. „Pozor!“ ozvalo se za ním.

Rána, tma, praskot. Bratři leželi, nedoufaje, že žijí. V tu chvíli si bezbožný bratr přál jediné. Aby všichni svatí při nich stáli a oni přežili. Zvedl hlavu, ovšem ten pohled, co se mu naskytl.

„Bratříčku. Řekl bych, že jsme ode dneška stejně bohatí,“ zamumlal dobrý bratr, který s láskou v očích hleděl na svého bratra. Zlý bratr se rozhlédl potom, co zbylo z jeho dětství. Otec nebyl. Rodný statek shořel v plamenech. Strom, na kterém si kdysi hráli, ten je málem zabil. Ovšem, to nejcennější, to, co ho zachránilo, leželo vedle něj. Jeho nesmírně hodný a dobrý bratr. Ano bráško, teď jsme stejně chudí,“ řekl do praskotu ohně a na tváři mu kanuly slzy. K slzám se přidal drobounký déšť, který postupně sílil, stejně jako ztracená bratrská láska.

Chudoba se zasmála: „Tak vidíš kloučku, hledáš bohatství, ale to snadno zmizí. Za to láska přetrvává i v těch nejhorších chvílích a nikdy nezmizí,“ prohlásila a s mávnutím ruky se rozplynula v mlhu.